

Sygnatura akt VI Ka 934/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Mika

Sędziowie: SO Marcin Schoenborn

SO Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale Donaty Janickiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2018 r.

sprawy skazanego **R. S.** ur. (...) w K.

syna L. i M.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 lipca 2018 r. sygnatura akt IX K 271/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że kwotę przyznaną w punkcie 4 podwyższa do 177,12 zł (stu siedemdziesięciu siedmiu złotych i dwunastu groszy) obejmujących kwotę 33,12 zł (trzydziestu trzech złotych i dwunastu groszy) podatku VAT;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym
4. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 934/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 13 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozpoznał wniosek **skazanego R. S.** o wydanie wyroku łącznego, ustalając, że był on skazany 5 prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 lutego 2013 roku, sygn. akt **IX K 1668/12** za czyn z art. 224 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku popełniony w dniach 23-30 marca 2012 roku, na podstawie art. 224 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2014 roku zarządził skazanemu wykonanie kary zastępczej 15 dni pozbawienia wolności w zamian za grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda, przyjmując, że jeden dzień tej kary odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny. W dniu 10 sierpnia 2015 roku wykonano karę grzywny (z informacji w karcie karnej wynika, że skazany w tym dniu zapłacił nałożoną na niego karę grzywny);

II. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 2 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt **II K 768/13** za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionych w dniach 30 października 2012 roku, 5 listopada 2012 roku, 14 listopada 2012 roku i 20 listopada 2012 roku, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 91 § 1 kk na jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w dniach 3 listopada 2012 roku i 12 grudnia 2012 roku, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 91 § 1 kk na jedną karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; które to kary połączono węzłem kary łącznej, wymierzając skazanemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat próby oraz na mocy art. 73 § 2 kk oddając skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec skazanego środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) Sp. z o. o. w W. kwoty 6.136,07 zł, na rzecz (...) s. c. w T. kwoty 991,00 zł, na rzecz (...) Sp. z o. o. w Ś. kwoty 700,00 zł, na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 500,00 zł i na rzecz (...) w W. kwoty 5.600,00 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2016 roku, sygn. akt XIII Ko 9344/16 zarządził skazanemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą skazany będzie odbywał w okresie od dnia 15 maja 2019 roku do dnia 14 maja 2020 roku;

III. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2013 roku, sygn. akt **IX K 935/13** za czyn z art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku popełniony w dniach 25 marca – 5 kwietnia 2013 roku, na podstawie art. 224 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 11 grudnia 2015 roku zarządził skazanemu wykonanie kary zastępczej 15 dni pozbawienia wolności w zamian za grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda, przyjmując, że jeden dzień tej kary odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny. W dniu 10 lutego 2016 roku wykonano karę grzywny;

IV. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt **II K 450/13** za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełnione pomiędzy 30 a 31 maja 2011 roku, pomiędzy 5 a 6 czerwca 2011 roku, pomiędzy 30 czerwca a 1 lipca 2011 roku, pomiędzy 18 a 19 lipca 2011 roku oraz pomiędzy 14 a 15 sierpnia 2011 roku, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na jedną karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; za ciąg przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione pomiędzy 30 a 31 maja 2011 roku oraz pomiędzy 14 a 15 sierpnia 2011 roku, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 91 § 1 kk na jedną karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; za czyn z art. 278 § 1 kk popełniony pomiędzy 5 a 6 czerwca 2011 roku, na podstawie art. 278 § 1 kk na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności; za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk popełnionych w nieustalonej dacie pomiędzy dniem 10 sierpnia 2011 roku a 7 września 2011 roku oraz w dniu 12 sierpnia 2011 roku, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na jedną karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 kk na karę grzywny w

wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych; które to kary połączono węzłem kary łącznej, wymierzając skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 (czterech) lat próby oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Na mocy art. 73 § 2 kk Sąd oddał skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec skazanego solidarnie ze współsprawcami środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: H. P. kwoty 360,00 zł, J. K. kwoty 650,00 zł, S. S. kwoty 1.000,00 zł, M. O. kwoty 500,00 zł, H. M. kwoty 1.000,00 zł, S. M. kwoty 400,00 zł, M. K. kwoty 300,00 zł, F. Ł. kwoty 515,00 zł, A. K. kwoty 500,00 zł i K. M. kwoty 300,00 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 listopada 2016 roku, sygn. akt XIII Ko 9340/16 zarządzono skazanemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, którą skazany odbywa w okresie od dnia 15 maja 2017 roku do dnia 15 maja 2019 roku. Postanowieniem SR w Zabrze z dnia 13.06.2018 roku, sygn. Akt II Ko 79/18 odmówiono skazanemu weryfikacji orzeczenia w sprawie co do czynów z art. 278 § 1 kk, które z uwagi na wartość przedmiotu szkody stanowią obecnie wykroczenie, uznając, że spowodowałyby to skutki mniej korzystne dla sprawcy, niż stosowanie ustawy obowiązującej poprzednio;

V. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 września 2014 roku, sygn. akt **IXK1117/14** za czyn z art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku popełniony w dniach 24 luty – 4 marca 2014 roku, na podstawie art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 listopada 1967 roku na karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych. Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 14 marca 2016 roku, sygn. akt XIII Ko 171/16 zarządził skazanemu wykonanie kary zastępczej 15 dni pozbawienia wolności w zamian za grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda, przyjmując, że jeden dzień tej kary odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny. Skazany karę zastępczą będzie odbywał od 14 maja 2020 roku do 29 maja 2020 roku.

Wyrokiem łącznym z dnia 24 lipca 2018r., w sprawie o sygn. akt IX K 271/18, Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt:

1. na podstawie art. 569 § 1 kpk, art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 2 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 768/13, opisanym wyżej w pkt. II;

2. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 450/13, opisanym wyżej w pkt. IV;

- za wszystkie objęte tymi wyrokami czyny orzekł wobec skazanego R. S. łączną karę 2 (dwóch) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. łączy jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I i IV części wstępnej wyroku łącznego, to jest wyrokami;

1. Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt IX K 1668/12;

2. Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 7 maja 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 450/13;

- i wymierzył skazanemu łączną karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

3. na podstawie art. 576 § 1 kpk ustalił, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w poszczególnych wyrokach podlegających połączeniu, opisane w punktach: I, II i IV części wstępnej wyroku, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym, podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych: wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 26 listopada 2013 roku, sygn. akt IX K 935/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 września 2014 roku, sygn. akt IX K 1117/14;

3. na podstawie art. 63 § 1 kk i art. 577 kpk zaliczył skazanemu R. S. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku łącznego, okres wykonywania kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 450/13 od dnia 15 maja 2017 roku do dnia 24 lipca 2018 roku;

4. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk oraz § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714 z późn. zm.) przyznał adwokatowi M. W. od Skarbu Państwa wynagrodzenie, powiększone o stawkę podatku VAT, w łącznej kwocie 147,60 zł. (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu R. S. z urzędu;

5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego R. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

Po otrzymaniu pisma Dyrektora Aresztu Śledczego w G., w następstwie analizy informacji o uiszczeniu grzywny w jednej ze spraw podlegających łączeniu - postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2018r. na mocy art. 577 kpk Sąd Rejonowy zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w pkt 2 kary łącznej grzywny uiszczoną grzywnę w sprawie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 lutego 2013r., sygn. akt IX K 1668/12, w wymiarze 30 stawek dziennych, uznając, że do wykonania pozostała kara grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

Zażalenie złożone na to postanowienie przez obrońcę skazanego zostało w toku rozprawy apelacyjnej cofnięte przez skarżącego, a tym samym na podstawie art. 432 kpk pozostawione bez rozpoznania przez Sąd odwoławczy (k. 137).

Powyższy wyrok łączny zaskarżył obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w zakresie pkt 1 i zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary łącznej orzeczonej w tym punkcie.

W oparciu o powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady absorpcji, tj. w wysokości 2 lat pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym.

Ponieważ skarżący nie kwestionował wyznaczonego przez Sąd I instancji zbiegu przestępstw, za który orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności stanowiły następnie podstawę do ukształtowania wymiaru kary łącznej, wypada jedynie bez najmniejszych wątpliwości stwierdzić, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił taki zbieg przestępstw, za który R. S. został prawomocnie skazany, co zresztą nie było kwestionowane przez skarżącego.

Dla właściwej interpretacji art. 85 kk kluczowym jest poprawne zrozumienie pojęcia „pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku”, który wyznacza graniczny moment czasowy, pozwalający na przyjęcie, że dwa lub więcej przestępstw popełnionych do tego momentu pozostaje w realnym zbiegu. Tym samym dochodzi do uwzględnienia wyłącznie czynników zależnych od sprawcy, a więc tego, czy popełnia on kolejne przestępstwa zanim został pociągnięty do odpowiedzialności karnej. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Momentu granicznego nie wyznacza natomiast wyrok, jaki zapadł później, chronologicznie jako drugi, trzeci, itd. Na takim też stanowisku stanął SN w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 25 II 2005r., I KZP 36/04, której nadano moc zasady prawnej.

Sąd Rejonowy, w zgodzie z powyżej zaprezentowanym stanowiskiem, prawidłowo zatem ustalił, że owym pierwszym chronologicznie wyrokiem w układzie procesowym skazanego był wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 25 lutego 2013r., sygn. akt IX K 1668/12. Zanim zapadł ten wyrok skazany popełnił szereg innych przestępstw, skierowanych przeciwko mieniu, za które wyrokami Sądu Rejonowego w Zabrze w sprawach o sygn. akt II K 768/13 i II K 450/13 orzeczono kary pozbawienia wolności oraz grzywnę opisane wyżej.

W pełni zaaprobować należy też poglądy Sądu Rejonowego wyartykułowane w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku co do okoliczności, jakie winny zostać uwzględnione przy wymiarze kary łącznej. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, wymiar kary łącznej winien być kształtowany przy uwzględnieniu w pierwszej kolejności celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, jak też jej społecznego oddziaływania. Istotnym staje się w kontekście tych celów ustalenie związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy czynami podlegającymi objęciu karą łączną oraz czas popełnienia przestępstw, jak też ustalenie okoliczności związanych z zachowaniem i szeroko rozumianą sytuacją skazanego po wydaniu wyroków, na mocy których orzeczono kary jednostkowe, w celu rozważenia ich wpływu na ewentualne złagodzenie.

Wymiar orzeczonej kary łącznej w prawidłowy sposób odzwierciedla związek przedmiotowy łączący poszczególne przestępstwa. Fakt, iż wszystkie objęte wyrokami podlegającymi łączeniu przestępstwa naruszały mienie (w części także będąc skierowanymi przeciwko wiarygodności dokumentów oraz obrotowi gospodarczemu), nie uzasadnia w żadnej mierze obowiązku Sądu w ustalaniu wymiaru kary łącznej w oparciu o postulowaną we wniosku apelacji bądź w jej uzasadnieniu zasadę absorpcji lub pełnej absorpcji. Jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo (por. wyrok SN z dnia 2 XII 1975r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33). W szczególności zatem zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych (tu: w wysokości 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności) jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 3 I 1997r., II AKa 321/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 7-8). Z reguły popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest jednak czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 VII 2000r., II AKa 171/00, OSA 2001, nr 1).

Nie sposób nie zauważyć, iż czyny objęte węzłem kary łącznej w wyroku łącznym zostały popełnione wcale nie w odstępie bliskim czasowym, a na przestrzeni lat 2011 – 2012, przy czym pomiędzy aktywnością przestępczą skazanego z roku 2011 i z roku 2012 wystąpił odstęp czasowy wynoszący ponad 13 miesięcy (tj. między 7 września 2011r. a 30 października roku następnego), przy czym swoim zachowaniem skazany naruszał także i inne, poza mieniem, dobra chronione prawem, działając z niskich pobudek, w różnych miejscach, na szkodę różnych pokrzywdzonych, zaś jego działania nie były z całą pewnością objęte jednym planem działania czy realizacją jednego zamiaru. Okoliczności te jednakże nie mogły przekreślać stwierdzonego związku przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, naruszającymi przede wszystkim dobra prawne w postaci mienia, przemawiając za zastosowaniem mieszanej metody ustalenia wymiaru kary łącznej – tzw. zasady asperacji, a więc za wymierzeniem kary poniżej sumy kar jednostkowych i powyżej najsurowszej kary jednostkowej.

Równocześnie istotne znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Należy podkreślić, że popełnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilkunastu przestępstw w przeszłości. To właśnie względy prognostyczne nakazują przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym wzięcie pod uwagę sylwetki skazanego w kontekście jego zachowania w toku odbywania kar pozbawienia wolności, w szczególności w celu ustalenia stopnia, w jakim pobyt skazanego w zakładzie karnym wpłynął na korektę ocenianych negatywnie właściwości skazanego.

Prawdą jest, iż w dacie wydawania wyroku łącznego okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych skazanego w kontekście dostosowania wymiaru kary łącznej do realizacji celów w zakresie prewencji indywidualnej były przez Sąd Rejonowy oceniane w oparciu o aktualną opinię o skazanym nadesłaną z Aresztu Śledczego w G., to jednak należy podnieść, wbrew czynionemu zarzutowi przez obrońcę, iż okoliczności w niej podnoszone zostały w sposób dostateczny wyartykułowane i docenione przez tenże Sąd; wszak trzeba podkreślić, iż skazany posiada pozytywną opinię z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. Jego zachowanie od początku jest oceniane poprawnie – jako stabilne, przestrzegał on regulaminu, był parokrotnie nagradzany, wykazywał motywację do pracy, wywiązując się należycie z powierzonych mu obowiązków. Prawdą też jest, iż wykazywał krytyczny stosunek do popełnionych czynów, po ukończonym kursie był zatrudniony w jednostce penitencjarnej jako ogrodnik, a obecnie nieodpłatnie jako porządkowy oddziału, wykonując należycie powierzone mu obowiązki. Aktualnie prezentowana zatem przez skazanego postawa wskazuje na kontynuowanie w sposób aktywny procesu resocjalizacji. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, chętnie nadto uczestnicząc w zajęciach kulturalno – oświatowych. Z uwagi na powyższe można stawiać wobec skazanego pomyślną prognozę penitencjarną, choć - zważywszy na wielokrotną uprzednią jego karalność - przebiegający właściwie proces resocjalizacji wymaga nadal utrwalenia w warunkach izolacji.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności słusznie Sąd meriti uwzględnił nie tylko treść pozytywnej opinii z jednostki penitencjarnej oraz związek dość bliski podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy przestępstwami, ale także okoliczność popełnienia przez skazanego w jego życiu większej ilości przestępstw (aż 25 skierowanych przeciwko mieniu, nadto w latach 2012r. - 2014r. 3 czyny z ustawy o powszechnym obowiązku obrony RP), co jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Zważywszy na omawiany zbieg przestępstw trzeba mieć w polu widzenia i tę okoliczność, że skazany w roku 2013 i 2014 popełnił kolejne występki, za które wymierzano mu kary grzywny. Taka postawa skazanego oraz łatwość powracania do przestępstw musiały niestety stanowić istotny negatywny czynnik prognostyczny, przemawiający obecnie za orzeczeniem wobec niego kary łącznej surowszej nawet od wynikającej z dyrektywy częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (zob. wyrok SA w Łodzi z dnia 20 IX 2001r., II AKa 154/01, Prok. i Pr. z 2002r., z. 4, poz. 26). Wprawdzie podnoszona przez apelującego aktualna, prawidłowa postawa skazanego w jednostce penitencjarnej, polegająca na zdyscyplinowaniu i podporządkowaniu regulaminowi, winna zasadniczo sprzyjać pozytywnym zmianom w sposobie życia skazanego, choć zasady doświadczenia życiowego uczą, iż umiarkowanie pomyślna prognoza kryminologiczno – społeczna, stawiana wobec osób, które w przeszłości wykazały wielokrotnie oznaki braku odpowiedzialności i samodyscypliny, jest dotknięta dużym stopniem ryzyka.

W tej sytuacji wymiar kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 9 miesięcy, a więc w wymiarze dużo niższym od sumy kar częściowych podlegających połączeniu, która in concreto wynosiła 5 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, uznać należy za rozstrzygnięcie spełniające kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów. Kara ta jawi się jako kara wyważona i sprawiedliwa. Także i kara łączna grzywny, niekwestionowana w apelacji, jest rozstrzygnięciem spełniającym kryteria sprawiedliwości i racjonalności w kontekście wyżej wskazanych kryteriów.

Bezzasadność stawianych wyrokowi łącznemu w apelacji zarzutów oraz brak uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu były powodem utrzymania zaskarżonego wyroku.

W następstwie uwzględnienia natomiast w pełni treści odrębnego zażalenia obrońcy skazanego na rozstrzygnięcie zawarte w pkt 4 wyroku, a dotyczące wysokości przyznanego wynagrodzenia z tytułu świadczonej skazanemu pomocy prawnej z urzędu przed Sądem I instancji, Sąd odwoławczy zmienił jedynie ten punkt zaskarżonego orzeczenia, podwyższając przyznaną tam obrońcy kwotę do 177,12 zł. (obejmujących kwotę 33,12 zł. podatku VAT), z uwagi na fakt odbycia w przedmiotowej sprawie przed Sądem orzekającym 2 rozpraw, odpowiednio w dniach 29 maja i 13 lipca 2018r.

Z uwagi na fakt niepokrycia przez skazanego kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, Sąd odwoławczy na stosowny wniosek obrońcy zasądził nadto na jego rzecz od Skarbu Państwa

wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej minimalnej stawce wynagrodzenia za reprezentowanie strony w postępowaniu odwoławczym o wydanie wyroku łącznego.

Fakt pozbawienia skazanego wolności i wynikający z niego brak odpłatnego zatrudnienia były podstawą rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego o zwolnieniu skazanego z obowiązku poniesienia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.